

damine mino kõrwa, otsego wana hambata inimese jut. Ehk küi tulisel siikul nähtawad tiibu ei olnud, siiski lendas ta pääsofese rutusel edasi, otsekohe senna poole, kus mina istusin. Hirm tõstis mul ihokarwad püsti; ma pigistasin silmalaud finni, topisin sõrmed kõrwa kuulmete ette, lootes se läbi siiku kaju ja mekerdamist äraaudata. Lühki lootus. Mida enam filmi ja kõrwi petise eest hoidsin, seda awalikumaks tõusis asi. Mina olen raha ja waranduse peremees, rääkis tuline siik — kes mino teenistusse ihaldab tulla, se peab hirmo ja kartust ärasalgama, süda õõ pimedusel julgem olema kui pääwal, 7 aastad, 7 kuud ja 7 pääwa enesega wõitlema: siis leiab ta õnne. Kui filmi ülestõstsin, paistis tõusew päikese tera mino filma; onopoead olid ammo juba wäiksega loeo läinud, mina üksi jõealdale maaha jäänud.

Teie olite wistist kogemata magama uinunud, küsis aidamees — ja seltsimeehed olid teid loeo minnes maaha unustanud?

„Mõnda seletab üks teadmata loom lugu“ — kostis isand — „ja ei oskanud ka mina sel korral paremine seda lugu, enne kui siko peremehega mõne hea aasta iljemine ligemine tutawaks saime.“

„Mis peremehe nimi oli?“ küsis Hans.

„Tasa, tasa, poofe!“ keelas isand — „kes teda kogemata omale sõbraks saanud, ei nimeta teda ial muul kombel kui peremees. Wana peremehe käes seisawad kõige salawuse wõtmed, ega wõi ükski elaw loom sügawamale tungida, kui peremees lubab.“

„Meie märkame teie kõnest, — ütles mõlder — kuida teie peremehega kindlamas sõbruse kiitkes seisate, kui meile tahate ilmutada. — Dmnetegi ei mõista mina, mispärast teie esiteks rahakandjaid tahtsite ärasalata?“

„Kil a'al ma neid salgasin?“ küsis isand wasto.

Tunnistage meile tõe, armas isand! — palus Hans — ja juhatage meile teed rahahaugule wai warakandjale?

„Tõeste,“ lisas mõlder juure — „meie tahame teie wasto kõigest wäest tanolikud olla ja teie waewa ja aeawitumist rohkest äratasuda, mis meie heaks saate kulutama.“

„Hea küi!“ kostis isand — „wahetame siis usalduse usalduse wasto ja hakame tõe mööda kaupa sobitama. Minewal Jaani laupäawal juhtusin esimest korda teie kohta käima. Ja et koht mul alles wõeras oli, läksin ühe kõrgema künka otsa, kuhu päikese tõusuni puhkama jäin. Kuida ise teate põlewad Jaani õöl kõik rahahaugud; mino filmas paistis üksteiskümme raha kuma.“

Üksteiskümme rahahauko ühekorraga! hüüdsid kuuljad imestates ühest suust.

„Se on pisuke asi,“ wastas isand. „Rahahaugo koha leidmine ei tee mehele suuremat koorimat; igaüks, kes Jaani õöl tule tähtsasti waatama lähäb, wõib raha ilmutust näha saada. Enam waewa teeb koha märkamine, ja kõige enam wälja arwamine kui palju raha pesas saab olema. Peale seda tuleb